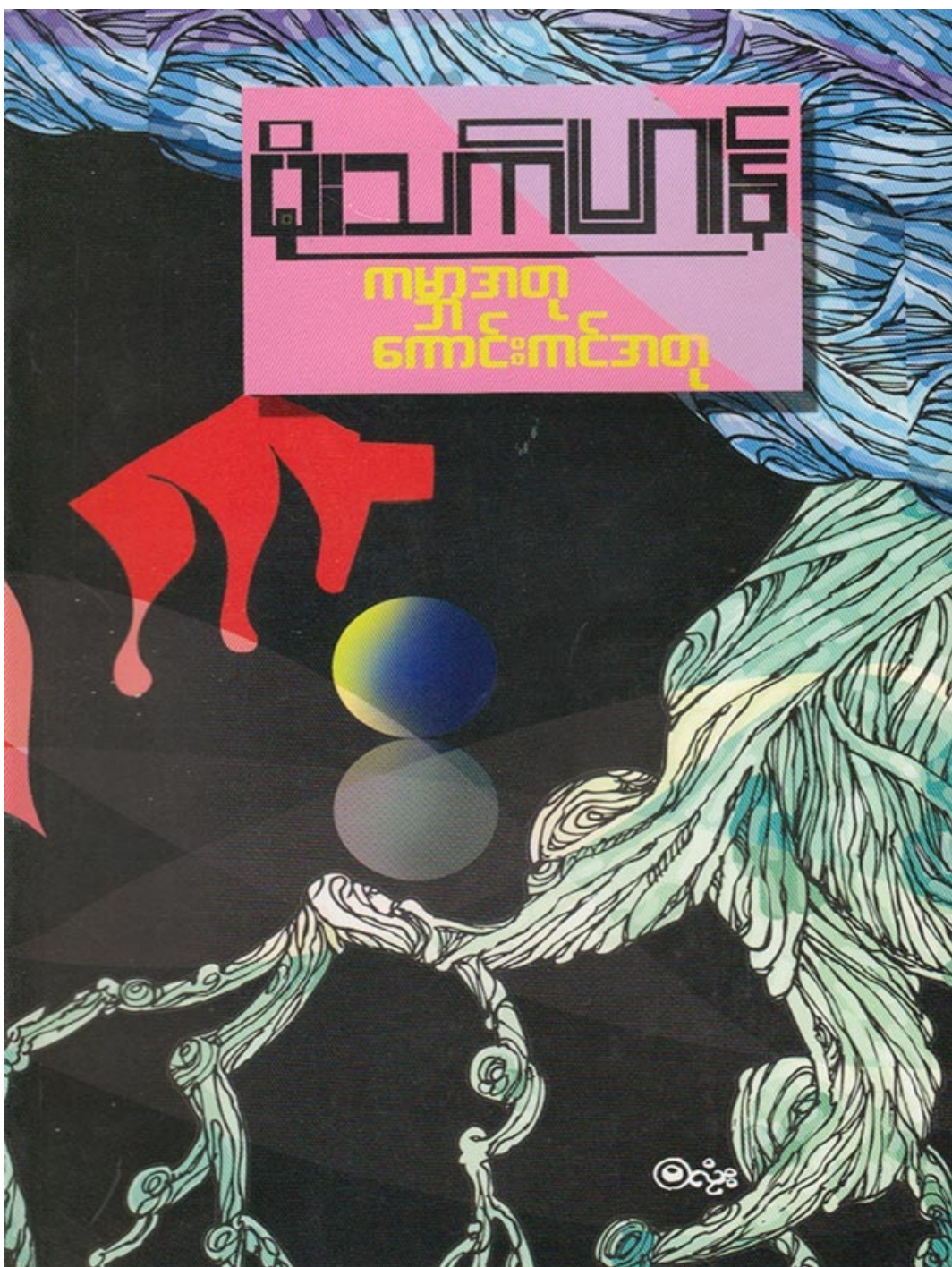

မိုးသက်ပါရ

ကမ္ဘာတလွှာ
တစ်သက်တလွှာ

ကမ္ဘာအတူ ကောင်းကင်အတူ Acknowledgments

I am very grateful to Internationale Re'collet de Paris for accommodation and supporting me to write this novel in Paris, the most beautiful city in the word.

I am also indebted to Mr.Fabric Etian, the head of Institut Francais for recommending me to participate in the residency program, to France Embassy for visa and air ticket.

My thanks are extended to Ko Wa Lone, for cover design and Ko Ngu Eain Htet Myat fo illustra-tion, to Nay Lin Aung for designing the book, to Toe Win Naing for typing.

I am thnkful to San Mi Ra Publishing house. Finally I would Like to say thank you for all of my read-ers.

MTH

*

အခန်း - (၁)
မြို့တစ်မြို့အကြောင်း

လေငြိမ်နေတာကြောင့် သစ်ရွက်ကလေးဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း
မြေပြင်ပေါ်ဆင်းသက်လာ တယ်။ အမှောင်ထုနက်နက်ကြီးထဲ အလင်းကလေးတစ်စ
ဆိုက်ရောက်လာပုံက သစ်ရွက်ကလေး ကြွေလာသလိုပဲ။

နောက်တော့ အဲဒီ အလင်းစကလေးက တံခါးအကြီးကြီး တစ်ချပ်ပေါ်မှာ
ခိုနားသွားတယ်။ တစ် ဆက်တည်းပဲ တံခါးကြီးရဲ့ရင်ခွင်ကို တင်းတင်းဆွဲစေ့ထားတဲ့
သော့ခလောက်ဟာ ချောက်ခနဲမြည်ပြီး ပွင့်ထွက်သွားတယ်။ မြင်ကွင်းကတော့
မှုန်သီဝေဝါးနေဆဲ။ အမြင်ဓာတ် ဖြစ်ပေါ်လောက်အောင် လုံ လောက်တဲ့
အလင်းရောင်မရသေးဘူး။

တံခါးကြီးကို သူမြင်နေတယ်။ သော
ခလောက်ကြီးပွင့်သွားတာကိုလည်း သူ မြင်နေရတယ်။ အ မှောင်ထဲ စမ်းတဝါးဝါး
ခြေလှမ်းတွေ နဲ့ သူ ဆက်လျှောက်လာတယ်။

ကောင်းကင်ရဲ့ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်တဲ့အသံတွေ ဟာ
ကြောက်မက်ဖွယ် မိုးခြိမ်းသံတွေ လို သူ့နားထဲ တလိမ့်ခေါက်ကွေး စီးဝင်လာတယ်။
ဘာမှန်းမသိတဲ့ စိုးရိမ်မှုကြီးတစ်ခုတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အတွင်း မှာ ဖြစ်သွားတယ်။
ဒါပေမဲ့ သေခြင်းတရားကို သတိရလောက်အောင်တော့ မ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ
လက်ချောင်းတွေ ဟာ သော့ ခလောက်ကြီးကို အလိုအလျောက် ဆွဲဖွင့်မိလျက်သား
ဖြစ်သွားတယ်။

တံခါးချပ်ကြီးတွေ ကတော့ လေးလံလွန်းလှတယ်။ သူ အလွယ်တကူ
မဖွင့်နိုင်ဘူး။ ရှိသမျှအင် အားတွေ သုံးပြီး တံခါးကို
ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်းတိုက်ချလိုက်တယ်။ တံခါးကြီး ပွင့်သွားတယ်။

စူးစူးရဲရဲ အလင်းတွေ သူ့မျက်စိကို အခိုက်အတန့် ကန်းသွားစေတယ်။

ဘာကိုမှ မမြင်ရဘူး။ အလင်းတွေ နဲ့ ပိန်းပိတ်နေတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တော့ အလိုလိုသိလိုက်တယ်။ သူ နယ်မြေသစ်တစ်ခုထဲ ရောက်သွားပြီဆိုတာကို။

ဆည်းလည်းသံမဟုတ်ပေမယ့် ဆည်းလည်းသံလို သာယာနာပျော်ဖွယ် အသံတွေ လေထဲမှာ ပုန်းခိုလိုက်ပါလာတယ်လို့ သူ ထင်နေမိတယ်။ တံခါးကြီး တွန်းဖွင့်အပြီးမှာ အရာရာဟာ ပြောင်းလဲ သွားခဲ့ပြီ။ စူးစူးရဲရဲ အလင်းတွေ ကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ခဏပိတ်ထားလိုက်ရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်အ သစ်ကို စူးစမ်းဖို့ သူ ငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်နေလိုက်တယ်။ လူကို လန်းဆန်းစေတဲ့ လေညှင်းသွဲ့သွဲ့၊ စိတ်ကို လန်းဆန်းစေတဲ့ ခေါင်းလောင်းသံ အဲဒါတွေ ကို သူ သတိပြုနေမိတယ်။

လေးလံဖိစီးလွန်းတဲ့ စိတ်ရဲ့ဝတ်ရုံဟာ တစ်နေရာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဆိုတာကို သူ အခိုင်အမာ သိရှိလိုက်လေရဲ့။

ကောင်းမြတ်တဲ့ဘုံတစ်နေရာကို ရောက်နေပြီလားလို့တောင် သူ တိတ်တခိုး ယူဆနေမိတယ်။ သူ့မျက်စိတွေ ကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဖွင့်နေတယ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း သူ့မြင်ကွင်း ထဲကို မြို့ကြီးတစ်မြို့ ရောက်လို့လာတယ်။ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ အမှန်တကယ်တည်ရှိနေတယ်လို့ ယူဆရ တဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့။

ကျယ်ပြောလွန်းလှတဲ့ မြို့ကြီးက သူ့ကိုဆွဲခေါ်နေတယ်။

သူ ရှေ့ကို ခြေလှမ်းနည်းနည်း လောက် လျှောက်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ တံခါးကြီး ဝုန်းခနဲပိတ်သွားတဲ့ အသံကို သူ ကြားလိုက်ရတယ်။ သူ နောက်ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့ကိုသာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေ ရောင်စုံပဲ။ သိပ်လှတယ်။ ငြိမ်သက်သိမ်မွေ့တဲ့ ခံစားမှုကို ပေးစွမ်း တယ်။

လမ်းလျှောက်လာရင်း အဆောက်အအုံကြီးတွေ နဲ့ လမ်းတစ်ခုကို ရောက်လို့လာတယ်။ ပလက် ဖောင်းပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကားတွေ ကတော့ စုန်ဆန်သွားလာနေတာပဲ။ ခေတ်မှတိုးတက်ပုံ ရတဲ့ ဒီမြို့ရဲ့အဆောက်အအုံ ဗိသုကာလက်ရာတွေ က သူ့ကိုဖမ်းစားနေတယ်။ စူးစမ်းလိုစိတ်က သူ့ကို လှုံ့ဆော်နေတာကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ ဟာ မြို့ရဲ့အတွင်းပိုင်းထဲကို အလိုလိုရွေ့လျားနေတော့ တယ်။

နောက်တော့ သူဟာ တက္ကစီတစ်စီးကို လက်ပြတားလိုက်မိတယ်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီမြို့ရဲ့ နေရာအနှံ့ လိုက်ပို့ပေးပါ”

“အိုကေ...ကားပေါ်တက်မောင်ရင်၊ ကားကို

ဖြည်းဖြည်းမောင်းပေးရမလား၊ မြန်မြန်မောင်းပေးရ မလား” လို့ အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ် တက္ကစီဒရိုင်ဘာကြီးက မေးတယ်။

“ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းပေးပါ။ ကျွန်တော် ဒီမြို့ကို အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်လို့ရတာ ပေါ့” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

တက္ကစီကားလေး ငြိမ့်ငြိမ့်လေး ရွေ့လျားသွားတယ်။ သူစိတ်တွေ အလိုလိုတက်ကြွနေတယ်။ သူ မသိတဲ့မြို့တစ်မြို့မှာ ခရီးသွားနေရတာ က သူ့စိတ်တွေ ကို လန်းဆန်းစေတယ်။ အဆောက်အအုံ တွေ ဟာ သိပ်အမြင့်ကြီးမဟုတ်သလို၊ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေ ကိုလည်း သူ မြင်နေရတယ်။ ရှုခင်းတွေ လှပ ပုံက ကြည့်မဝနိုင်အောင်ဘဲ။ စိတ်ထဲမှာ ဒီနေရာကို သူ ရောက်ဖူးသလိုလိုပဲလို့ ထင်နေမိတယ်။ ဘယ်တုန်းကရောက်ခဲ့ဖူးတာလဲ။ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ ရောက်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ် ထင်တာပဲ ဖြစ်မှာ ပါလို့ သူ တွေ့ မိပြန်တယ်။

“ငါတို့မြို့က အေးချမ်းသာယာတယ်ကွ။ ဘာပြဿနာ၊ ဘာအပူအပင်မှ မရှိကြဘူး။ မကြာခင် မင်း နားလည်လာမှာ ပါ”

“ဒီမြို့ကို နောက်ခံရာဇဝင်အမျိုးမျိုးနဲ့ လူတွေ ရောက်လာကြတယ်။ ထူးခြားတာကတော့ သူတို့ ရဲ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေ ကို မမှတ်မိကြတာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးမှာ တူညီတာတစ်ချက်တော့ ရှိ တယ်။ အဲဒါကတော့ ဒီမြို့ကိုရောက်လာတဲ့လူတိုင်း ဒီမြို့ကနေ ပြန်ထွက်လို့ မရတော့တဲ့အချက်ပဲ။ ဒီ ကိုရောက်လာတဲ့လူတိုင်းလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေထိုင်ကြတယ်။ ငါကိုယ်တိုင် လည်း ဒီမှာ တက္ကစီမောင်းပြီး ဘဝကို ရှင်သန်နေရတာ ကိုပျော်တယ်။ ငါ့ရဲ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ငါကိုယ်တိုင်လည်း မသိဘူး။ ဒီမြို့ကနေ ထွက်ပြေးဖို့ကိုလည်း ငါ မစဉ်းစားဘူး။ ငါ ဒီမှာ နေရတာ ကို ပျော်တယ်။ အဲဒီ အတွက် ပေးဆပ်လိုက်ရတာ ကတော့ ဒီကနေ ပြန်ထွက်လို့မရတာ ဘဲ” လို့ တက္ကစီသ မားကြီးက ရှည်လျားစွာပြောတယ်။

“ဗျာ...ဒါဆို ဒီမြို့က ပြန်လမ်းမရှိတဲ့မြို့ပေါ့၊ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတဲ့ သ ဘောပေါ့၊ ဟုတ်လား...ဒါဆို ကျွန်တော် အခုဘယ်ကိုသွားရမှာ လဲ” လို့ သူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ မေး လိုက်တယ်။ လောလောဆယ် သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်ကလာသလဲဆိုတာကို စဉ်းစားလို့ကို မရ တော့ဘူး။

တက္ကစီသမားကြီးက ဆက်ပြောတယ်။

“ငါ မင်းကို ဟိုတယ်တစ်ခု လိုက်ပို့ပေးမယ်” တဲ့။

*

နောက်တစ်နေ့မနက်ခင်းမှာ တော့ သူဟာ ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းထဲမှာ

ထိုင်ပြီး ဒီမြို့ထုတ်သတင်းစာ ကို ဖတ်နေမိတယ်။ သတင်းစာတိုင်းရဲ့ မျက်နှာဖုံးတိုင်းက ဒီမြို့ကို လူတစ်ယောက်ရောက်လာတဲ့ အကြောင်း ဖော်ပြထားကြတယ်။ ပိုပြီးထူးဆန်းတာက သတင်းစာထဲကလူက သူကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာပဲ။ သူ့ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ထောင့်ပေါင်းစုံကနေ ဖော်ပြထားတာကို အံ့သြဖို့ကောင်းလောက်အောင် တွေ့နေရတယ်။ မြို့ထဲကို သူ ရောက်ရှိခါစကပုံ။ သူ တက္ကစီတားနေတဲ့ပုံ၊ သူ တက္ကစီပေါ်ကနေ အပြင်ကို ငေး မောကြည့်ရှုနေပုံ၊ သူ ဟိုတယ်ကို ရောက်ရှိလာပုံ စတာတွေ ကို တသီတတန်းကြီး ဖော်ပြထားတယ်။ သူ အံ့သြမှင်တက်နေရုံကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ မြို့ထဲ ထိုလူတစ်ယောက် ရောက်လာတာကို အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ဖော်ပြကြတဲ့ ဒီမြို့ကသတင်းထောက်တွေ စိတ်မှမှန်ရဲ့လားလို့ သူတွေ မိတယ်။

မနေနိုင်တော့တဲ့အဆုံးမှာ တော့ သူ ဟိုတယ်မန်နေဂျာဆီသွားပြီး မေးခွန်းတချို့ မေးလိုက် တယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖော်ပြတာလဲ၊ ဒီမြို့ကို လူတစ်ယောက်ရောက်လာတာ အထူးအဆန်းလား။ ခင်ဗျားတို့ ဟိုတယ်ကိုရော ဧည့်သည်တွေ မရောက်ဘူးလား။ ကျွန်တော် ဒီကနေ ပြန်ထွက်လို့မရဘူ လား။ ပြန်ထွက်လို့မရရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေရမှာ လဲ။ စတဲ့စတဲ့ မေးခွန်းတွေ ကို သူ မရပ်မနား မေး လိုက်မိတယ်။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာက အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ သူ့အတွက် မထူးဆန်းတဲ့မေးခွန်းတွေ မို့ တည် တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ပြန်ဖြေတယ်။

“စိတ်မပူပါနဲ့။ အားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဒီမြို့မှာ အသားကျသွားမှာ ပါ။ ဒီမြို့က လူတွေ အားလုံးလည်း ရောက်လာခါစက ဒီလိုပါပဲ။ နောက်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားတာချည်းပဲ” လို့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ပြောတယ်။

“ကျွန်တော့်ပုံတွေ သတင်းစာမှာ ဖော်ပြထားတာကတော့ ထားလိုက်ပါတော့။ ကျွန်တော် ဒီမြို့ ကနေ ပြန်ထွက်လို့မရတော့ဘူးဆိုတာ

ကျွန်တော် ဘယ်လိုဆက်နေရမှာ လဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ပါတဲ့ပိုက်ဆံ ကလည်း နည်းနည်း လေးဆိုတော့ မကြာခင် ကုန်တော့မှာ ။ ကျွန်တော် ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုဘဝရပ် တည်ရမှာ လဲ။ ဘယ်မှာ နေရမှာ လဲ။ ကျွန်တော့်အတိတ်ကာလက ဘယ်လိုလဲ။ ကျွန်တော် ဘာတွေ လုပ် ခဲ့လို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာလဲ။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာ လဲ လို့ သူ မေးခွန်းတွေ မမောတမ်း မေးချလိုက်တယ်။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာက သူ့နှုတ်ခမ်းကို မပွင့်တပွင့် ပြုံးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “ခင်ဗျားရဲ့မေးခွန်း တချို့အတွက် အဖြေတွေ ကို မကြာခင် သိလာရမှာ ပါ။ အခုပြောလိုက်တာကတော့ ခင်ဗျား နောက် ထပ်ရက်အနည်းငယ်လောက် ဒီမှာ ဆက်နေရဦးမယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို နေရာရွှေ့ပြောင်းပေးကြ လိမ့်မယ်။ လောလောဆယ် မေးခွန်းတွေ အတွက် အဖြေတွေ ကို ကျုပ်လည်းမသိဘူး” လို့ပြောတယ်။

“ဒီအတောအတွင်း : ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံ မလောက်တော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” လို့ သူကထပ် မေးတယ်။

“အဲဒီ အတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ ဒီမြို့မှာ ပိုက်ဆံမလိုဘူး”

*

သူ နောက်ထပ်လေးရက်တိတိ ဟိုတယ်မှာ ပဲ ဆက်နေလိုက်ရတယ်။ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး ဧည့် သည်ဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကျန်တာ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေ ချည်းပဲ။ သူတို့အားလုံး သူ့ကိုလို အပ်တဲ့ဝန်ဆောင်မှုမှန်သမျှ ပေးတာကိုတော့ ချီးကျူးရမှာ ပါ။

ဒီဟိုတယ်မှာ တည်းခိုနေထိုင်ရတဲ့အတွက် သူ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ

ပေးစရာမလိုတာကို သူ အံ့သြမိလေရဲ့။ ညနေခင်းတွေ မှာ ဟိုနားဒီနား
သူလမ်းလျှောက်တဲ့အခါတွေ မှာ လည်း ပိုက်ဆံမလိုပြန် ဘူး။ စီးကရက်ဝယ်တာပဲ
ဖြစ် ဖြစ်၊ အအေးဘူးဝယ်တာပဲ ဖြစ် ဖြစ် သူပိုက်ဆံပေးတိုင်း ဘယ်သူကမှ မယူ
ကြဘူး။ သူပေးတဲ့ပိုက်ဆံဟာ ဒီမြို့မှာ အသုံးမဝင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ကြတာချည်းပဲ။

များ သော အားဖြင့်တော့ သူဟာ ပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်နေရတဲ့
သစ်ပင်ပန်းမန်တွေ နဲ့ ငှက်က လေးတွေ ပဲ ထိုင်ကြည့်နေမိတယ်။ တစ်ရက်၊ နှစ် ရက်
ကြာလာတာနဲ့အမျှ အရာရာဟာ သူ့အတွက် မထူးဆန်းတော့တဲ့ အရာတွေ
ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ သူရောက်ခါစက အထူးအဆန်း ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အရာတွေ က
အချိန်သုံးရက်လောက်အကြာမှာ ဘာမှ မထူးဆန်းတော့ဘူး။ ဒီမြို့နဲ့သူဟာ
အသားတကျ ဖြစ်လို့ သွားခဲ့တယ်။ သူ့အတွက် စောင့်မျှော်ရမှာ က ဒီမြို့မှာ
အတည်တကျ မှတ်ပုံတင်ခွင့်ပဲ။ အဲဒီ မှတ်ပုံတင် ခွင့်ဆိုတာကလည်း သူ
ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး။ အားလုံး အလိုလိုပြီးဆုံးသွားမှာ မို့ သူ့အနေနဲ့ စောင့်
ဆိုင်းနေရုံကလွဲလို့ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူး။

ဟိုတယ်ရောက်ပြီး ငါးရက်မြောက်နေ့မှာ တော့ သူ့အတွက်
စာရွက်စာတမ်းတွေ ကို ဟိုတည် ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လို့လာတယ်။
သူလုပ်ရမယ့်အလုပ်အကိုင်အတွက် ရွေးချယ်မှုငါးမျိုး ပေးထားတာ တွေ့ရတယ်။

၁။ အင်ဂျင်နီယာ

၂။ သတင်းလုပ်ငန်း

၃။ ဟိုတယ်လုပ်ငန်း

၄။ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း

၅။ ပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်း

မျက်လုံးအသေတွေ ကို ခဏမှေ့လျော့ပစ်လိုက်တယ်။ တိတ်ဆိတ်မှုက ရေစီးသန်တဲ့မြစ်တစ် စင်းလိုပဲ မပြတ်တမ်း စီးဆင်းနေလေရဲ့။

သူ ဟိုတယ်ပြန်ပြီး အနားယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ အနားယူမှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ သူ့အာရုံ ကြောတွေ က သူ့ကို သတိပေးနေတယ်။ သောက်လက်စကော်ဖီကို ကုန်အောင် အမြန်သောက်လိုက် တယ်။ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ပြန်မယ်လို့ ပြင်ဆင်လိုက်တော့ ဒီမြို့မှာ ပိုက်ဆံမလိုဘူးဆိုတာ သူ သတိပြန်ရ လာတယ်။ သူ ဒီမြို့ကို စရောက်တဲ့နေ့ကစလို့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ သုံးစရာမလိုသေးဘူး။ ပထမဆုံး တက္ကစီငှားတုန်းကလည်း ကားသမားအဘိုးကြီးက သူ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကျသလဲမေးတော့ ပေးစ ရာမလိုပါဘူးလို့ဘဲ ပြန်ပြောခဲ့တယ်။ နောက် ဟိုတယ်မှာ လည်း ပေးစရာမလိုပြန်ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ အိတ်ထဲမှာ ရှိမယ်ထင်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ လည်း ပျောက်သွားတယ်။ သူဟာ အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခု နဲ့ ရောက်လာတာကြောင့် ပိုက်ဆံတွေ ပျောက်သွားတော့ သူ ဘယ်နိုင်ငံက ရောက်လာတာလဲဆိုတာ ကို ခန့်မှန်းလို့မရပြန်ဘူး။

သူ ကော်ဖီဆိုင်ထဲကနေ ပြန်ထွက်လာတယ်။ တက္ကစီငှားပြီး ဟိုတယ်ပြန်ဖို့ပဲ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။ တက္ကစီတစ်စီး လာနေတာတွေ တော့ သူ လက်ပြပြီးတားလိုက်တယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ တက္ကစီဒရိုင်ဘာဟာ သူ ပထမဆုံး စရောက်တဲ့နေ့မှာ တွေ့ ခဲ့တဲ့ ဒရိုင်ဘာအဘိုးကြီးဆိုတာကို တွေ့ လိုက်ရတယ်။ သူက “ကျွန်တော့်ကို ဟိုတယ်ပြန်ပို့ပေးပါ” လို့ပြောလိုက်တယ်။ အဘိုးကြီးက ဘာမှပြန် မပြောဘူး။ ဒရိုင်ဘာအဘိုးကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဟာလည်း ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန် မြင်တွေ့ နေရတဲ့ မျက်လုံး တွေ လိုပဲ အသေပဲ။ ဘာမှလဲ မပြောဘူး။ ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မောင်းထွက်သွား တယ်။

ဖြည်းဖြည်းလေးပဲ။ သူ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူ့စိတ်တွေ ဟာလည်း စကားမပြောချင် ဘဲ လေးလံနေမှန်း သတိထားလိုက်မိတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူလည်း တိတ်တဆိတ်ပဲ လိုက်လာခဲ့ တယ်။

ဟိုတယ်ရှေ့ကိုရောက်တော့ ကားပေါ်က သူအဆင်းမှာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာအဘိုးကြီးကို ကျေးဇူး ပဲလို့တော့ ပြောလိုက်တယ်။ အဘိုးကြီးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကားကို မောင်းထွက်သွားတယ်။

သူ အထဲဝင်တော့ သူ့ကိုစောင့်နေတဲ့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို တွေ့ လိုက်ရတယ်။ သူ့မျက်လုံး တွေ ဟာလည်း အသေတွေ ပဲ။ ဟိုနေ့ကတည်းက မျက်လုံးတွေ အသေပဲလားဆိုတာကိုတော့ သူ မမှတ် မိဘူး။ သူ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို လှမ်းပြီးပြလိုက်ပေမယ့် သူ့အပြီးဟာ အထအမြောက်လိုက်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

“ခင်ဗျား...မနက်ဖြန် အလုပ်စလုပ်ရတော့မယ်။ ခင်ဗျားနေဖို့ နေရာသစ်တစ်ခု စီစဉ်ပေးထား တယ်။ အခု အနားယူချင်ယူတော့။ မနက်ကျရင် လာခေါ်မယ်” လို့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ပြောတယ်။

သူ တကယ်ပဲ ဒီမြို့သား ဖြစ်တော့မှာ ပေါ့။ သူတို့လို မျက်လုံးအသေတွေ နဲ့ တုံ့ဆိုဘာဝေကြီး ဖြစ်တော့မှာ လား။ သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလာတယ်။ မနက်ဖြန် သူ မုန့်ဖုန်တဲ့အလုပ် စလုပ်ရတော့မယ်။ သူတို့လို မျက်လုံးအသေကြီးတွေ နဲ့ ဖြစ်တော့မလား မပြောတတ်ဘူး။ သူ တစ်သက်လုံး အဲဒီ လိုနေရ တော့မှာ လား။ သူ အာရုံတွေ နောက်လာတယ်။ သူ ဒီမြို့ကနေ ပြန်ထွက်ချင်နေပြီ။ တစ်နေရာတည်း မှာ တစ်သမတ်တည်း ပုံစံအသေကြီးနဲ့ သူ မနေချင်ဘူး။ သူ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို မေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ဒီမြို့က ပြန်ထွက်လို့ မရတော့ဘူးလား။ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရ မှာ လဲ။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ တခြားမြို့တွေ

ကိုရော အလည်သွားလို့ရလား”

“ဒီမြို့ကနေ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ ပြန်ထွက်လို့မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ပြန် ထွက်လို့ရဘူး။ မြို့ကို မမြင်ရတဲ့ပိုက်ကွန်တွေ က အုပ်မိုးထားတယ်။ ခင်ဗျား မြို့ပြင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားရင် ပိုက်ကွန်တွေ က ခင်ဗျားကို ဟန့်တားလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် ခင်ဗျားဟာ အလိုလို မြို့ထဲပြန်ရောက်လာလိမ့် မယ်။ ပိုက်ကွန်မှာ ရှိတဲ့ လျှပ်စစ်လှိုင်းတွေ က ခင်ဗျားရဲ့အာရုံကြောတွေ ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပဲ ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားကြိုးစား မြို့ထဲကို ပြန်ရောက်လာမှာ ပဲ။ လျှပ်စစ်လှိုင်းတွေ က ခင်ဗျားကို မပြေးမရယ်နိုင်အောင် မျက်လုံးအကြောတွေ သေအောင် လုပ်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကြိုးစားမှု များ လာတာနဲ့အမျှ ခင်ဗျားရဲ့အမြင်အာရုံတွေ ၊ အကြားအာရုံတွေ ဟာလည်း သုံးစားမရ ဖြစ်လာလိမ့် မယ်။ ဒီမြို့မှာ အများ နည်းတူ နေနိုင်အောင်ပဲ ခင်ဗျားကြိုးစားပါ” လို့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ပြောတယ်။

Loading တွေ များ လို့ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားတဲ့ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးလို သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေ နှေး ကွေးသွားတယ်။ စကားပြောဖို့တောင် မနည်းအားယူနေရတယ်။

“ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာ လဲ” လို့ သူမေးလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား အိပ်ပြီးပဲ အနားယူလိုက်ပါတော့” လို့ မန်နေဂျာက ပြောတယ်။

သူ အခန်းပြန်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်လိုက်တယ်။ သူ အိပ်ပြီလား၊ မအိပ်သေးဘူးလားဆိုတာ မကွဲပြားသေးခင်မှာ ပင် သူ အိပ်မက်တွေ မက်နေတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူပြေးနေပေမယ့် သူ့ခြေ ထောက်တွေ က တစ်စက်မှမလှုပ်လို့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေတယ်။ ပြေးလွန်းလို့ မောဟိုက်နေပေမယ့် သူ့ခြေထောက်တွေ က သစ်တုံးကြီးတွေ လိုပဲ။ မလှုပ်မယှက်၊ အိပ်မက်က အတော် ကြောက်ဖို့ ကောင်း ပေမယ့် သူ ပြန်လည်မနိုးထနိုင်သလို၊ အိပ်လည်းမပျော်ဘဲ

အိပ်မက်ထဲမှာ ပြေးနေမိတော့တယ်။

*

အခန်း (၂) မြို့သားသစ်

လောကသုံးပါးစလုံးကို နှင်းတွေ က အုပ်ဆိုင်းလို့ထားတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖြူဆွတ် ဆွတ်ပေါ့။ မြို့ဟာ ဟိုနားတစ်စ၊ ဒီနားတစ်စ ပေါက်ပြဲနေတဲ့ စောင်ဖြူဖြူကို လွှမ်းခြုံထားသလိုပဲ။ အ ဝေးကမြင်ကွင်းအရတော့။

မြင်ကွင်းဟာ အခိုက်အတန့် ငြိမ်သက်သွားတယ်။ တဖွဲဖွဲကျနေတဲ့ နှင်းတွေ ဟာ ရေစိုထားတဲ့ ဝါဂွမ်းဖတ်တွေ လိုပဲ မြေပြင်ပေါ် အလှအယက်ခုန်ဆင်းကြတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ၊ ဥယျာဉ်ထဲမှာ အားလုံး ဟာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတယ်။ သစ်ပင်တွေ တောင်မှ နှင်းတွေ လိမ်းကျံထားလို့ တစ်မျိုးလှနေတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး မီးခိုးခေါင်းတိုင်ပေါ် နားနေရှာတဲ့ ခိုကလေးတောင်မှ နှင်းရည်စက်လက် ဖြစ်နေရှာတယ်။

မြင်ကွင်းဟာ ပြန်လှုပ်ရှားလို့လာပြီ။ ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ။ ရွှေ့တယ်ဆိုရုံလောက် ရွှေ့လာတယ်။ နေ့အခါမှာ ကလေးတွေ ဆော့ကစားတဲ့ဥယျာဉ်ကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီ။ လမ်းရဲ့တစ်ဖက်မှာ ရှိနေတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ ဓာတ်ပုံဆိုင်၊ ဘူတာနဲ့ တယ်လီဖုန်းဆိုင်ကို ကျော်ဖြတ်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ တော့ ဟိုတယ်တစ်ခုရှေ့ကို ရောက်လို့လာတယ်။ ဟိုနားတစ်ယောက်၊ ဒီနားတစ်ယောက်နဲ့ လမ်းပေါ်ကလူ တွေ ထွက်စပြုလာပြီ။

နံနက်ခင်းအလင်းရောင်ဟာ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ တဖြည်းဖြည်းချင်း လင်းကျင်းလာတယ်။ မှိန်ဖျော့ဖျော့အလင်းကနေ ကွဲကွဲပြားပြားမြင်ရတဲ့အထိ လင်းလို့လာတယ်။ ဟိုတယ်နားတစ်ဝိုက်မှာ နှင်းတွေ ရှင်းလင်းနေတဲ့ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားနှစ် ယောက်ကို တွေ့ ရတယ်။

မြင်ကွင်းဟာ ဟိုတယ်နားတစ်ဝိုက် ရပ်တန့်လို့နေတယ်။ ကင်မရာတစ်လုံးရဲ့မြင်ကွင်းမို့ သိပ်အ များ ကြီးတော့ မမြင်ရဘူး။

ဟိုတယ်အဝင်ဝကို မြင်နေရတယ်။ မြင်ကွင်းဟာ ရပ်တန့်လို့နေတယ်။ တစ်..နှစ် ...
သုံး...လေး...ငါး...စက္ကန့်တွေ စီးဆင်းသွားတယ်။ စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက် အကြာမှာ
တော့ လူတစ်ယောက် ထွက်လို့လာတယ်။ သူ ထွက်ထွက်ချင်းမှာ ပဲ ဟိုတယ်ရှေ့ကို
ကားတစ်စီး ရောက်လို့ လာတယ်။

သူ လှေကားအဆုံးကိုရောက်တော့ ကားတံခါးတစ်ချပ် ပွင့်လို့လာတယ်။
သူ ဘာမှမပြောဘဲ ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ သူ့အတွက်
တခြားရွေးချယ်စရာမရှိတော့လို့ ကားထဲကို အလိုမတူဘဲ ဝင် ထိုင်လိုက်ရတဲ့
ပုံစံမျိုးနဲ့ပေါ့။ ကားတံခါးဟာ အလိုလိုပြန်ပိတ်သွားတယ်။
အနက်ရောင်ဆလွန်းကားကို ပဲ အဝေးကနေ မြင်နေရတော့တယ်။ ကားဘီးတွေ
ဖြည်းဖြည်းချင်း လိမ့်လို့သွားတယ်။

မြင်ကွင်းဟာ ကားထဲကို အလိုလိုရောက်လို့သွားတယ်။ ကားဒရိုင်းဘာ
နီဂရီးအဘိုးကြီးက ရှေ့ တူရူကိုပဲကြည့်ပြီး တုံ့တုံဘာဝကြီး ကားမောင်းနေသလို၊
သူကလည်း အပြင်ကိုငေးရင်း တွေ တွေ ကြီး ထိုင်လို့နေတယ်။ ထိန်းချုပ်ခံနေရတဲ့
အရပ်နှစ် ရပ်လို၊ သူတို့နှစ် ယောက် ကားတစ်စီးပေါ်မှာ အတူလိုက် ပါလာကြတယ်။
သူတို့နှစ် ယောက်အတွက် အသုံးပြုရမယ့် ဘာသာစကားဟာ
ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ မပေါ်သေးတဲ့အတိုင်း သူတို့နှစ် ယောက်
ဝဇီအပိတ်ပြိုင်နေကြတယ်။ စကားအရင် စပြောတဲ့လူကပဲ ခန္ဓာကိုယ်တွေ
အစိတ်စိတ်အပိုင်းပိုင်း ပေါက်ကွဲထွက်သွားမလားဘဲ။ သူတို့နှစ် ယောက်စလုံး စကား
မပြောကြဘူး။

သူတို့နှစ် ယောက်ရဲ့ ကားဖြတ်လို့လာတဲ့ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်
ပလက်ဖောင်းတွေ ပေါ်မှာ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ များ
လို့လာတယ်။ အနွေးထည်အကျဲ့ထူထူကြီးတွေ ၊ လက် အိတ်တွေ ၊ ခေါင်းစွပ်တွေ ၊
လည်စည်းတွေ နဲ့ သူတို့တွေ ဟာ တစ်နေရာရာကို အချိန်မီရောက်ဖို့အတွက်
သွားနေကြတာချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေ အားလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေ ပေါ်မှာ

ဘာခံစားမှု၊ အရိပ်အယောင် ကိုမှ မတွေ့ ရဘူး။ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊
မနာလိုခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း၊ ချစ်ခြင်း ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့ ရဘူး။ ပကတိဗလာပဲ။
အရာအားလုံးဟာ သူ့အလိုလိုလည်ပတ်နေတဲ့ ယန္တရားတစ်ခုလိုပဲ။ ဘာမှ မထူး
ဆန်းဘူး။ လူတွေ ကလည်း ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ သွားနေတယ်။ သူတို့နှစ်
ယောက်ရဲ့ကားကလည်း ကားလမ်းပေါ် မောင်းနေတယ်။ ဘာမှမထူးဆန်းဘူးလေ။
ဒါ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်ပဲပေါ့။

ကားလမ်းပေါ်မှာ သူတို့အားအပြင် တခြားကား
လေးငါးခြောက်စီးလောက် မောင်းနှင်နေကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အားလုံးက
ဖြည်းဖြည်း၊ နှေးနှေးကွေးကွေးပဲ။ ကားအနှေးမောင်း ပြိုင်နေကြတဲ့ အတိုင်းပဲ။
ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကိုကျောက်တက်ဖို့ မစဉ်းစားကြဘူး။ ဖြည်းဖြည်းအေးအေးနဲ့ပဲ
ကိုယ် သွားမယ့်နေရာရောက်အောင် မောင်းနေကြတယ်။ မီးပွိုင့်နီတဲ့အခါ
သူတို့ရပ်ကြတယ်။ မီးပွိုင့်ပြန်စိမ်း တော့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်မောင်းကြတယ်။
သူတို့လိုပဲ ပလက်ဖောင်းပေါ်က လူတွေ ကလည်း အေးအေးဆေးဆေး
လျှောက်လို့နေကြတယ်။ အားလုံးဟာ အနှေးပြကွက် ပြနေသလိုချည်းပဲ။

နောက်တော့ မြင်ကွင်းဟာ ကားအတွင်း ဝိုင်းထဲ
ပြန်ရောက်လို့လာတယ်။ ကားအတွင်း ဝိုင်းထဲ မှာ တော့ မြင်ကွင်းဟာ ခုနကအတိုင်း
တစ်စက်ကလေးမှ မပြောင်းလဲဘဲ ရှိနေဆဲပဲ။ သူက နောက်ခုံမှာ အပြင်ကို
မျှော်ငေးကြည့်နေသလို ကားဒရိုင်ဘာ နီဂရီးကြီးကလည်း ရှေ့တူရှုကို တွေ တွေ ကြီး
ကြည့် မောင်းနေတုန်းပဲ။ သူတို့နှစ် ယောက်ရဲ့ကားဟာ မီးပွိုင့်မိရင်ရပ်လိုက်၊
လမ်းချိုးကိုကွေ့လိုက်နဲ့ ခရီးတစ် ဝက် တွင် လို့နေပြီ။

သူတို့နှစ် ယောက်ရဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်တာကတော့
ဒရိုင်ဘာနီဂရီးကြီးပဲ။ ကားရပ်ပြီးပြီးချင်းမှာ ပဲ အဘိုးကြီးက စကားစပြောတယ်။

“ကောင်လေး မင်းဆင်းရမယ့်နေရာ ရောက်ပြီ။ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ မင်း
ငါတို့လိုပဲ အသားကျ သွားလိမ့်မယ်။ အခု ဒီနေရာက ဒီမြို့ကိုရောက်လာတဲ့လူတိုင်း

မ ဖြစ်မနေလာရတဲ့ နေရာပဲ။ သူတို့ မင်း ကို ကူညီပါလိမ့်မယ်။ မကြာခင်ဆို
မင်းလည်း ငါတို့လို ဒီမြို့သားတစ်ယောက် ဖြစ်တော့မှာ ပါ။ အားလုံး
အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်။ အိုကေ...မင်းမြင်နေရတဲ့ လှေကားအတိုင်းသာ
တက်သွားလိုက်။ မင်းကို သူတို့အားလုံး လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ ဂွတ်ဘိုင်”

“ဂွတ်ဘိုင်” လို့ သူလည်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အဘိုးကြီးက တုံ့လိုတာဝေနဲ့ ကားကို ပြန်မောင်းထွက်သွားတယ်။
သူလည်း လှေကားအတိုင်း တက်လို့လာတယ်။

အားလုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်တဲ့။ ဘာကိုပြောတာလဲ၊
ဘာကိုပြောတာလဲ။

လှေကားထစ်တွေ တစ်ထစ်ချင်း မြင်ကွင်းဟာ လိုက်တက်နေတယ်။
နှင်းတွေ ကို တက်နှင်းသွား တဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ကို မြင်ကွင်းက လိုက်ပြနေတယ်။
လှေကားထစ် ဆယ့်ငါးထစ်လောက် တက်ပြီးတဲ့ နောက် တံခါးမကြီးရှေ့
သူရောက်လို့သွားတယ်။

အလိုအလျောက်ပဲ တံခါးမကြီး ဖွင့်လို့သွားတယ်။ သူ အထဲကို
ဝင်လိုက်တယ်။ သူ ဘာကိုမှ နားမလည်ဘဲ အထဲကိုဝင်သွားတယ်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ
ပရိုဂရမ်တစ်ခု အထည့်ခံထားရတဲ့အတိုင်း။

အထဲမှာ သူတွေ့ လိုက်တာကတော့ ကိုယ့်စားပွဲနဲ့ကိုယ် ထိုင်နေကြတဲ့
လူတွေ ကိုပဲ။ ဒါဆို ဒါရုံး ခန်းတစ်ခန်းပေါ့။ ဒီရုံးကို သူ ဘာလုပ်ဖို့ရောက်လာတာလဲ။
သူ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ သူ့ခေါင်းထဲက
ဆားကစ်တချို့ ပျက်စီးနေသလိုမျိုး သူ ခံစားနေရတယ်။ သူ ဘာမှ
ထပ်မစဉ်းစားတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ စိတ်လျော့လိုက်တဲ့ပုံစံဟာ
သူ့မျက်နှာပေါ် အထင်းသား ထင်ဟပ်လာတယ်။

“မင်္ဂလာပါမောင်ရင်၊ ကိုယ်တို့မြို့က မင်းကို ကြိုဆိုပါတယ်၊

စာရွက်စာတမ်းကိစ္စတချို့လုပ်ပြီး ရင် မင်း ဒီမြို့သား ဖြစ်သွားပါပြီ။
အချိန်သိပ်မကြာပါဘူး။ ခဏပါပဲ” လို့ အဲဒီ လူက မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာခံ စားချက်
အမူအယာမပါဘဲ ပြောတယ်။

သူ မကြာခင် ဒီမြို့သား ဖြစ်တော့မယ်တဲ့။ သူက ဒီမြို့သား
ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ငမ်းငမ်းတက် ရောက်လာတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လို
ဖြစ်ပြီး ဒီနေရာကို သူရောက်လာသလဲဆိုတာတောင် သူ စဉ်းစားလို့မရတာ ။
ဒီမြို့သား ဖြစ်ချင်တာတို့၊ မ ဖြစ်ချင်တာတို့ သူ့မှာ လုံးဝမရှိဘူး။ သူ စိတ်ရှုပ်လို့
ခေါင်းကိုကုတ်နေလေရဲ့။

“ထားပါတော့၊ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာ လဲ” လို့
သူမေးလိုက်တယ်။

“ကိုယ့်နောက်သာလိုက်ခဲ့။ ကိုယ်ပြောသလိုသာလုပ်” လို့ပြောပြီး သူ့ကို
ဦးဆောင်ခေါ်သွား တယ်။

ပထမဆုံးစားပွဲမှာ သူ့ကို ကိုယ်အလေးချိန်နဲ့ အရပ်တိုင်းတယ်။ ပေါင်
၁၃၀၊ အရပ် ၅ပေ၇လက် မ၊ အသက် ၂၃ နှစ် ၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ DNA နမူနာပါ
ယူထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒုတိယစားပွဲမှာ သူ့ကို ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးမှုတွေ
လုပ်ကြတယ်။ သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နဝေတိမ်တောင်နဲ့ပဲ။

သူတို့နှစ် ယောက် စားပွဲတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်လာတယ်။
စားပွဲတွေ မှာ ရှိတဲ့ လူတွေ ဟာလည်း သံပတ်ပေးထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူတို့နှစ်
ယောက်ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မတ်တပ်တွေ ရပ်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ
လုပ်ကြတယ်။ သူတို့နှစ် ယောက်သာ ရောက်မလာဘူးဆိုရင် သူတို့တွေ ဟာ
အသေကောင်တွေ လိုပဲ ကျောက်ချနေကြမှာ သေချာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ် ယောက် နောက်ဆုံးစားပွဲကကို ရောက်လို့လာတယ်။
စားပွဲနောက်က လူက သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်လို့နေတယ်။ မျက်တောင်မခပ်စတမ်းပဲ။

သူတို့တွေ က မျက်တောင်မှမခတ်တာ။ ပြီး တော့ အားလုံး မျက်လုံးအသေတွေ နဲ့ချည်းပဲ။ မျက်လုံးအသေတစ်စုံက သူ့ကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်နေတာ ဆိုတော့ သူ ကျောတောင်ချမ်းလို့သွားတယ်။ အဲဒီ မျက်လုံးတွေ က သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ခွင်းဖောက်မြင်သွားတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူလည်း ဘာမှမပြောဘဲ ဆွံ့အလို့နေတော့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ စားပွဲနောက်ကလူဟာ ကွန်ပျူတာထဲ ဖြည့်စွက်စရာတွေ ဖြည့်စွက်ပြီးတဲ့ နောက် သူ့ကို စာရွက်ဖြတ်ပိုင်းလေးတစ်ခု ပေးတယ်။

DIL26412709

စာရွက်အပေါ်ဆုံးမှာ အဲဒီ လိုရေး ထားတယ်။ စာရွက်ထဲမှာ တခြားဟာတွေ လည်း ရေး ထားပေ မယ့် သူ မမြင်ရသေးဘူး။

သူ့အဖော်က သူ့ကို အပြင်သွားဖို့ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲပြလို့ သူ အပြင်ကိုထွက်လာတယ်။ သူ့ အဖော်က စာရွက်ကိုယူပြီး ရှင်းပြတယ်။

“ဒီအပေါ်ဆုံးမှာ ရေး ထားတာက မောင်ရင့်ရဲ့ မြို့ဝင်နံပါတ်ပေါ့၊ ဒီအောက်မှာ က မောင်ရင့်နာ မည် ကို ရေး ထားတယ်။ ဘာတဲ့။ ...ဂျန်ဆိုပဲ။ မောင်ရင့်နာမည် ဂျန်ပေါ့။ ဒီအောက်မှာ တော့ မောင်ရင် နေရမယ့်လိပ်စာနဲ့ မောင်ရင်အလုပ်လုပ်ရမယ့် နေရာကိုရေး ထားတယ်။ ဘာမှမပူပါနဲ့။ မောင်ရင့်ကို ကားတစ်စီး လာကြိုလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သူကပဲ မောင်ရင်နေရမယ့်လိပ်စာကို လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်။ ပြီး တော့ နောက်တစ်နေ့ မောင်ရင်အလုပ်လုပ်ရမယ့် နေရာကို သူ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက် တည်းပဲနော်။ နောက်နေ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားရမှာ ” လို့ သူ့အဖော်က ရှင်းပြတယ်။

“ဒီလိုကျတော့လည်း အားလုံး အဆင်ပြေသားပဲနော်” လို့ သူ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“အေး...အားလုံး အဆင်ပြေခြင်းကိုက အဆင်မပြေခြင်းတစ်မျိုးပဲ။

ဝှံဒ်ဘိုင်...ဩန်”

လို့ပြောရင်း သူ့အဖော်ဟာ အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားတယ်။

သူ လှေကားအတိုင်း ပြန်ဆင်းလို့ အောက်အရောက်မှာ
သူ့ကိုအသင့်စောင့်နှင့်နေတဲ့ ကားကို တွေ့ ရတယ်။

*

မြင်ကွင်းဟာ အပေါ်စီးအ ဖြစ် ပြောင်းလို့သွားပြန်တယ်။

အနက်ရောင်ဆလွန်းကားလေးဟာ တ ရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ
နှင်းတွေ ကလည်း အမျှင်မပြတ် တဖွဲဖွဲပဲ။ လူတွေ ကလည်း သွားလာမပျက်ဘဲ။
အရာရာဟာ အေးတိအေးစက်နဲ့ ပုံမှန်လည်ပတ်လို့နေလေရဲ့။

ခုနက သူ့ကိုလိုက်ပို့တဲ့ ကားသမားကြီးပဲ။ သူ ကားအပြင်ဘက်လမ်းကိုပဲ
တစ်ချိန်လုံး ငေး ကြည့်လို့နေတယ်။ ရီဝေအုံ့မှိုင်းတဲ့ အကြည့်တွေ နဲ့ သူဟာ
လမ်းဘေးတစ်လျှောက်ကို အသိမဲ့စွာ ကြည့် နေတယ်။ သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို
မျှော်လင့်နေတာလား။ တစ်စုံတစ်ခုကို စောင့်ဆိုင်းနေတာလား။ ဘာမှ
ကွဲကွဲပြားပြားမပေါ်လွင်ဘူး။ မြင်ကွင်းထဲမှာ တော့ သူ့မျက်နှာ အထင်းသား
ပေါ်လွင်လို့နေတယ်။

အသံတိတ်ရပ်ရှင်တစ်ကားလိုပဲ မြို့ဟာ ဘာသံမှမထွက်ဘဲ
အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတယ်။ ပက တိ ပျင်းရိဖွယ်အတိပဲ။

တအိအိရွေ့နေတဲ့ သူတို့ရဲ့ကားလေးက မီးပွိုင့်တစ်ခုအရောက်မှာ
ညင်ညင်သာသာ ရပ်တန့် သွားတယ်။

“ကောင်လေး...မင်းကို နာမည် ဘယ်လိုပေးလိုက်သလဲကွ၊ ငါ့နာမည်

ကျော်တင့်တဲ့ကွ၊ မှတ် ထား၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ထပ်တွေ့ ရဦးမယ်” လို့ ကားသမားကြီးက ပြောတယ်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဂျန်လို့ပြောတယ်။ နာမည် တစ်ခုရှိတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့။ ဒီမနက်အထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှန်းမသိသေးဘူး။ အခုတော့ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော် ဟာ ဂျန် ပဲဆိုတာ သိရပြီလေ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဦးကျော်တင့်” လို့ သူ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့ ငါ့ကို မင်းရဲ့စာရွက်ဖြတ်ပိုင်းလေး ခဏပြဦး။ အဲဒီ စာရွက်လေးကြည့်ပြီး ငါမင်းကို လိုက်ပို့ ရမှာ ။ စာရွက်တောင်းကြည့်ဖို့ ငါမေ့နေတယ်”

သူ ဒရိုင်ဘာကြီးဆီ စာရွက်ထိုးပေးလိုက်တယ်။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် သူ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ပေါ့။ ဒရိုင်ဘာအဘိုးကြီးဟာ စာရွက်ကို ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ပြီး သူ့ကိုပြန်ပေးတယ်။

“အိုကေ ရပြီ၊ မောင်ရင့်ကို အခုလိုက်ပို့ရမယ့်နေရာကိုလည်းသိပြီ။ သန်ဘက်ခါကျရင် လိုက်ပို့ရ မယ့် မောင်ရင့်အလုပ်ကိုလည်း သိပြီ။ မောင်ရင်က မုန့်ဖုတ်သမားလုပ်မှာ ဆိုတော့ မောင်ရင်ဖုတ်တဲ့မုန့် တွေ ကိုယ်တို့စားရဦးမှာ ပေါ့” လို့ ဦးကျော်တင့်က ပြောတယ်။

“ကျွန်တော် မုန့်ဖုတ်သမားလုပ်ရမယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...အဲဒါ မောင်ရင် ဟိုတယ်မှာ ဖြည့်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

အာ...သူ အခုမှသတိရတယ်။ သူ ဟိုတယ်မှာ နေတုန်းက သူလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်အကိုင်ကို ရွေးခဲ့ တာကိုး။ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်းပဲ မနေ့ညတုန်းက သူမက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ကို ပြန်အမှတ်ရနေတယ်။ အိပ်မက်က သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ သူ အားရှိသမျှ ကြောက်လန့်တကြားပြေးပေမယ့်

သူ့ခြေ ထောက်တွေ က သစ်တုံးတွေ လိုပဲ လေးလံပြီး တစ်စက်မှမရွေ့ဘူး။
သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ သူ ပြန်သတိရတာ နဲ့တင် ကျောထဲမှာ
စိမ့်လို့လာတယ်။

သူ ကားသမားကြီးကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ
ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်တယ်။ သူတို့နှစ် ယောက် စလုံး
ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားကြတယ်။

ကားသမားကြီးက ရှေ့ကိုကြည့်မောင်းနေရင်းနဲ့ ရေဒီယိုဖွင့်လိုက်တယ်။
ရေဒီယိုက ရော့ခ်တေး သွားတစ်စ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ သူ အာရုံစိုက်နားထောင်ရင်း
GNR ရဲ့ Catcher in the Rye သီချင်း ဆိုတာ သိလာတယ်။

ဒီသီချင်းကို သူ အရမ်းကြိုက်တယ်ဆိုတာ သူ သိလို့နေတယ်။ သူ
ဘယ်တုန်းက ဒီသီချင်းကို ကြိုက်ဖူးတာလဲ။ သူ ဘယ်မှာ နားထောင်ဖူးတာလဲ။ သူ
ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ သူ လက်လျော့ လိုက်ရတယ်။ သူ သီချင်းစာသားတွေ
ကို လိုက်ရွတ်ဆိုနေမိတယ်။

သီချင်းဆုံးခါနီး မှာ ကားဟာ ရပ်တန့်လို့သွားတယ်။ သူ
နေရမယ့်နေရာရောက်ပြီလို့ ကားသမား ကြီးကပြောတယ်။

“မနက်ဖြန် မင်းအနားယူလိမ့်မယ်။ သန့်ဘက်ခါမနက်ကျမှ
မင်းကိုငါလာခေါ်မယ်။ ဒီလှေကား အတိုင်းသာတက်သွားလိုက်၊
အားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်” လို့ ကားသမားကြီးက ပြောပြီး ပြန်
ထွက်သွားတယ်။

လာပြန်ပြီ။ ဒီအားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့စကား။
အားလုံးအဆင်ပြေခြင်းကိုက အ ဆင်မပြေခြင်းတစ်မျိုးပဲလို့ ခုနက ရုံးမှာ တွေ
ခဲ့တဲ့လူရဲ့ စကားကို ပြန်သတိရနေမိတယ်။

သူ လှေကားအတိုင်း တက်လို့နေတယ်။ မြင်ကွင်းဟာ သူ့ကို

အထင်းသားပြလို့နေတယ်။ သူက Catcher in the Rye ကို ညည်းဆိုရင်း
အပေါ်ကိုတက်လို့နေတယ်။

When all is said and done

We're not the only one

မြင်ကွင်းဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝေးလို့လာတယ်။ သူ
အခန်းတံခါးဝရောက်ချိန်မှာ သူ့ကို သေး သေးမှုန့်မှုန့်သာ မြင်ရတော့တယ်။

*